

Sámuel II. könyve

Tartalom

| | | | |
|------------------------|-------------------------|-------------------------|-------------------------|
| 1.rész | 7.rész | 13.rész | 19.rész |
| 2.rész | 8.rész | 14.rész | 20.rész |
| 3.rész | 9.rész | 15.rész | 21.rész |
| 4.rész | 10.rész | 16.rész | 22.rész |
| 5.rész | 11.rész | 17.rész | 23.rész |
| 6.rész | 12.rész | 18.rész | 24.rész |

1.rész

1. És lőn Saul halála után, mikor Dávid visszatért az Amálekíták legyőzéséből, és Dávid két napig Siklágban időzött:

2. Ímé a harmadik napon egy férfi jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszagatva valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért, leesék a földre, és meghajtá magát.

3. Monda pedig néki Dávid: Honnét jössz? Felele néki: Az Izráel táborából szaladék el.

4. Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek nékem, mint lőn a dolog? Ő pedig felele: Megfutamodék a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia meghalának.

5. Dávid pedig monda az ifjúnak, ki néki ezt elbeszélé: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és Jonathán az ő fia?

6. Felele az ifjú, ki a hírt hozta: Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul az ő dárdájára támaszkodott vala, és ímé a szekerek és lovakok utólérék őtet.

7. Hátratekintvén pedig Saul, megláta engem és szólíta, és mondék: Ímhol vagyok én.

8. Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelék néki: Amálekita vagyok.

9. Akkor monda nékem: Kérlek állj mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van.

10. Annakokáért én mellé állván, megölém őtet, mert tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám a koronát, mely az ő fején vala, és az aranyperczet, mely az ő karján volt, és azokat ímé ide hoztam az én uramnak.

11. Akkor megragadá Dávid a maga ruháit és megszagatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik ő vele valának.

12. És nagy zokogással sírának, és bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy fegyver által hullottak el.

13. És monda Dávid az ifjúnak, a ki ezt elbeszélé néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy jövevény Amálekita férfi fia vagyok.

14. Ismét monda néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr felkentjének elvesztésére?

15. És szólíta Dávid egyet az ő szolgálai közül, kinek monda: Jőjj elő és öld meg őt. Ki általüté azt, és meghala.

16. És monda néki Dávid: A te véred legyen a te fejedben: mert a tennen nyelved vallása bizonyágot tesz ellened, mondván: Én öltem meg az Úrnak felkentjét.

17. És keservesen síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő fián,
18. És monda (íjdal ez, hogy megtanulják Júda fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe):
19. Izráel! a te ékességed elesett halmaidon: miként hullottak el a hősök!
20. Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek Askelon utczáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai.
21. Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne szálljon, és mezőtök ne teremjen semmi áldozatra valót; mert ott hányatott el az erős vitézek paizsa, Saulnak paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal.
22. A megöletteknek véréből és a hősöknek kövérétől Jonathán kezébe hátra nem tért, és a Saul fegyvere hiába nem járt.
23. Saul és Jonathánt, a kik egymást szerették és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszánoknál erősebbek valának.
24. Izráel leányai! sirassátok Saul, ki karmazsinba öltöztetett gyönyörűen, és arannyal ékesíté fel ruhátokat.
25. Oh, hogy elhullottak a hősök a harcban! Jonathán halmaidon esett el!
26. Sajnálak testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon, hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél.
27. Oh, hogy elhullottak a hősök! És elvesztek a hadi szerszámok!

2.rész

1. Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid: Hová menjek? Felele: Hebronba.
2. Felméne azért oda Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége.
3. És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit-kit a maga házanépével, és lakának Hebron városaiban.
4. És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei voltak azok, kik eltemették Saul;
5. Követeket küldé Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy eltemettétek;
6. Annakokáért most az Úr cselekedjék veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek;
7. Most azért a ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős férfiak, mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent királynak Júda háza önmagán.
8. Abner pedig, a Nér fia, a ki Saulnak fővezére vala, felvevé Isbósetet, a Saul fiát, és elvivé Mahanáimba.
9. És királylyá tette őt Gileádon, Asuron és Jezréel városán, és az Efraim és Benjámin nemzetségein, és az egész Izráelen.
10. Negyven esztendőös vala Isbóset, Saul fia, mikor uralkodni kezdé Izráelen, és két esztendeig uralkodék. Csak Júdának háza követé Dávidot.
11. Lőn pedig az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban Júdának házán, hét esztendő és hat hónap.
12. És elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának szolgálói Mahanáimból Gibeonba.
13. Joáb is Sérujának fia, és a Dávid szolgálói elmenvén, összetalálkozának azokkal a Gibeon

halastavánál, és maradának ezek a halastón innét, amazok pedig a halastón túl.

14. Akkor monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát álljanak elő.

15. Felkelének azért és egyenlő számban általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának, Isbósetnek seregéből tizenketten, és a Dávid szolgálói közül is tizenketten.

16. És kiki az ő társának fejét megragadá, és fegyverét oldalába üté; és egyenlőképen mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkát-Hassurimnak, mely Gibeonban van.

17. És felette erős harcz lőn azon a napon, és megvereték Abner és az Izráel népe a Dávid szolgálói által.

18. Három fia vala pedig ott Sérújának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn lakik.

19. És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem tére ki Abner után való futásában.

20. Hátratekintvén pedig Abner, monda: Te vagy-é Asáel? Felele: Én vagyok.

21. És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak közül, és foszd ki őt mindenéből; de Asáel nem akarta őt elhagyni.

22. Ismét monda Abner Asáelnek: Menj el hátam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És micsoda orczával menjek Joábhhoz, a te bátyádhoz?

23. Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általüté őt Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között, és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és ugyanott meghala. És lőn, hogy mindazok, a kik arra a helyre érkezének, a hol Asáel elesett és meghalt vala, megállának.

24. Joáb pedig és Abisai tovább üldözik Abnert; és midőn a nap lement, elérkezének az Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon pusztája melletti úton.

25. Akkor egybegyülekezének az Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és megállának egy halomnak tetején.

26. És kiálta Abner Joábnak, és monda: Vajjon szüntelenül öldökölnie kell-é a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz ennek a vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térjenek vissza testvéreiknek hátukról?

27. És monda Joáb: Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette volna az ő atyjafiait.

28. Trombitát fuvata azért Joáb, és megállá az egész nép, és nem üldözik tovább Izráelt, és nem harcolának tovább.

29. Abner pedig és az ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész vidéket bejárván, jutának Mahanáimba.

30. Joáb pedig megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjté az egész népet, és hiányozának Dávid szolgálói közül tizenkilenczen és Asáel.

31. A Dávid szolgálói pedig Benjámin nemzetéből, az Abner szolgálói közül háromszázhatvan embert ölének meg, a kik meghalának.

32. És felvevén Asáelt, eltemeték őt atyjának sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb pedig és az ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban virradának meg.

3.rész

1. Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősbödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala.

2. Fiai születének Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon, a Jezréelből való Ahinoámtól;

3. A második pedig Kileáb, a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailtól való, és a harmadik Absolon, a Máákha fia, a ki a Gessurbeli Thalmai király leánya vala;

4. És a negyedik Adónia, Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abitál fia,

5. A hatodik Ithreám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek Dávidnak Hebronban.

6. Míg a hadakozás tartott a Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner igen ragaszkodék a Saul házanépéhez.

7. Vala pedig Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának leánya; és monda Isbóset Abnernek: Miért mentél be az én atyámnak ágyasához?

8. Felette igen megharaguvék azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfej vagyok-é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő atyjafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged Dávidnak kezébe; és te mégis ez asszonynak vétkét reám fogod most.

9. Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak, én is a szerint cselekeszem vele:

10. Hogy elveszem a királyságot Saulnak házától, és megerősítem Dávidnak székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind Bersebáig.

11. És nem felelhete semmit erre Abnernek, mivelhogy igen fél vala tőle.

12. Követeket küldé azért Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és ímé az én erőm is te melletted lesz, hogy az egész Izráelt hozzád hajtsam.

13. Kinek felele Dávid: Jó, én frigyet kötök veled. De mindazáltal egyet kérek tőled, mondván: Addig ne lássad az én arczomat, míg el nem hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz jőni, hogy arczomat lássad.

14. És követeket küldé Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus előbőrével jegyeztem el magamnak.

15. Elküldé azért Isbóset, és elvételé őt az ő férjétől Páltieltől, Láis fiától.

16. És vele ment az ő férje is, sírva követvén őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj vissza; és haza tére.

17. Annakutána Abner szóla az Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántátok Dávidot, hogy királyotok legyen néktek:

18. Azért most vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt mondván: Az én szolgálómnak, Dávidnak keze által szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok kezéből, és minden ellenségeinek kezéből.

19. Azután szóla Abner a Benjámin nemzetségével is, és elméne Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin egész nemzetségének.

20. Mikor pedig eljutott Abner Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember, megvendégelé Dávid Abnert és a vele volt embereket.

21. Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te veled, és uralkodjál mindeneken úgy, a mint szívednek tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne békével.

22. És ímé a Dávid szolgálói és Joáb jőnek vala a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de Abner nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt és békével elment vala.

23. Joáb pedig és az egész sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérenek fia a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére.

24. Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátád el őt, hogy elmenjen?

25. Ismered-é Abnert, a Nér fiát? Csak azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és kikémlelje a te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon mindent, a mit te cselekszel.

26. És kimenvén Joáb Dávidtól, követeket küldé Abner után, kik visszahozák őt a Sira kútjától; Dávid azonban nem tudja vala.

27. Visszajöven Abner Hebronba, félreszólítja őt Joáb a kapu között, mintha titokban akarna vele beszélni, és általuté ott őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asáelnek, a Joáb atyjafiának véréért.

28. Mely dolgot minekutána megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér fiának véréből.

29. Szálljon ez Joábnak fejére, és az ő atyjának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb házából a folyásos, a bélpoklos, a mankón járó, és a ki fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő.

30. Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia azért ölék meg Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt Gibeonban a harczon.

31. Monda pedig Dávid Joábnak és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassátok meg ruháitokat, és öltözzetek zsákba, és sírjatok Abner előtt! Dávid király pedig megy vala a koporsó után;

32. És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiálta a király, és igen síra az Abner koporsója felett, és síra az egész nép is.

33. És a király gyászdal szerezvén Abner felett, monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek?

34. A te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép.

35. Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem kenyeret, sem egyebet nem eszem.

36. Mely dolgot mikor az egész község megértett, igen tetszék nékik; valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik vala, igen tetszék nékik.

37. És megértette azon a napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték.

38. Monda pedig a király az ő szolgálóinak: Nem tudjátok-é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben?

39. Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek pedig a Sérújának fiai hatalmasabbak nálamnál. De fizessen meg az Úr annak, a ki gonoszt cselekeszik, az ő gonoszsága szerint.

4.rész

1. Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje. Sőt az egész Izráel megrémüle.

2. Két fővezére volt a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másíknak neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin városai közé számláltatik.

3. Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind e mai napig.

4. Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia (öt esztendőös vala, mikor Jezréelből hír jött Saul és Jonathán felől, és felvevé őt a dajkája, hogy elszaladjon vele; lőn pedig, hogy mikor a dajka gyorsan futott, elesett, és megsántula), ennek neve vala Méfíbóset.

5. Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a nap legmelegebb vala és ő déli álmát aluszsza vala.

6. Bemenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive, általuték őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az ő atyjafia, Bahana, elszaladának.

7. Mikor azért ezek a házba bementek, és ő hálószobájában az ágyán feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva, felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík mezőn.

8. És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba, és mondának a királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul

fiának, a te ellenségednek feje; a ki üldöze a te lelketet, és az Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért, Saulon és az ő maradékán.

9. Felele pedig Dávid Rékábnak és Bahanának, az ő atyjafiának, a Beerótbeli Rimmon fiainak, és monda nékik: Él az Úr, ki az én életemet megszabadította minden nyomorúságból,

10. Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt mondván: Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet szerez), megragadván megöletém őt Siklágban, holott jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért:

11. Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában, a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most vajjon ne kívánjam-é meg az ő vérét kezeitekből, hogy titeket eltöröljelek a földről?

12. Parancsola azért Dávid az ő szolgálóinak, hogy megöljék őket; és elvagdalák kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban, a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvevén, eltemették az Abner sírboltjába, Hebronban.

5.rész

1. Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek minden nemzetségei, és szólának ilyenképen: Ímé mi a te csontodból és testedből valók vagyunk,

2. Mert ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk, te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te fejedelem leszel Izráel felett.

3. Eljövének azért Izráelnek minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá kenék Dávidot Izráel felett.

4. Harmincz esztendő vala Dávid, mikor uralkodni kezdte, és negyven esztendeig uralkodék.

5. Hebronban uralkodék a Júda nemzetségén hét esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel és Júda nemzetségein.

6. Felméne pedig a király és az ő népe Jeruzsálemben a Jebuzeusok ellen, kik azt a földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak: Nem jössz ide be, hanem a sánták és vakok elűznek téged! melylyel azt jelenték: Nem jó ide be Dávid.

7. Bevév mindazáltal Dávid a Sion várát, és az immár a Dávid városa.

8. Mert azt mondá Dávid ama napon: Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a csatornához és vágja ott a sántákat és a vakokat, a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a házba!

9. És lakozék Dávid abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé.

10. Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele.

11. Követeket küldé pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz, és cédrusfákat is, ácsmestereket és kőműveseket, és építének házat Dávidnak.

12. És belátta Dávid, hogy az Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában, és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért, Izráelért.

13. Vőn pedig még magának Dávid ágyasokat, és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai.

14. És ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek: Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon,

15. Ibhár, Elisua, Néfeg, Jáfia,

16. Elisáma, Eljada és Elifélet.

17. Mikor pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték Dávidot az Izráelen; felkelének mind a Filiszteusok, hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid, aláméne az erősségbe.

18. A Filiszteusok pedig elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében.
19. Megkérde azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe adom a Filiszteusokat.
20. Elérkezék azért Dávid Baál Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda: Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak.
21. És ott hagyák az ő bálványait, melyeket felszedének Dávid és az ő szolgálói.
22. Azután ismét feljövének a Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében.
23. Megkérde azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák ellenében támadd meg őket.
24. És mikor a szederfák tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg, mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje a Filiszteusok táborát.
25. És úgy cselekedék Dávid, a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a Filiszteusokat Gibeától fogva, mind addig, míg Gézerbe mennél.

6.rész

1. Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek színét, harmincezer embert.
2. És felkelvén, elméne Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját, mely Névről, a Seregek Urának nevééről neveztetik, ki ül a Kérubok között.
3. És tevék az Isten ládáját új szekérre, és elhozák azt Abinádábnak házából, mely vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik az új szekeret.
4. Elvivék azért azt az Abinádáb házából, mely a dombon vala, az Isten ládájával, és Ahió a láda előtt megyen.
5. Dávid pedig és az egész Izráel népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való minden szerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal, sípokkal és czimbalmokkal.
6. És mikor Nákonnak szérűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét az Isten ládájára, és megtartá azt; mert az ökrök félremozdították vala.
7. Ennekokáért felgerjede az Úr haragja Uzza ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerőségéért: és meghala ott az Isten ládája mellett.
8. És bosszankodék Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát, és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai napig.
9. Megfélemlék azért Dávid azon a napon az Úrtól, és monda: Hogyan jöjjön az Úr ládája én hozzám?
10. És nem akará Dávid magához vinni az Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letéteté azt Dávid a Gitteus Obed Edom házábanál.
11. És lőn az Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házábanál három hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész háznépét.
12. És megmondák Dávid királynak ilyen szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és mindenét, a mije van, az Isten ládájáért. És elmenvén Dávid, elvivé az Isten ládáját az Obed Edom házától Dávid városába vígassággal.
13. Mikor pedig azok, a kik az Úr ládáját vitték, hat lépést mentek, áldozék ott egy ökröt és hizott borjút.
14. Dávid pedig teljes erejéből tánczol vala az Úr előtt, és gylcs efódot övedzett magára Dávid.
15. Dávid azért és Izráelnek egész háza felvivék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval.
16. Lőn pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért, Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván, hogy Dávid király ugrál és tánczol az Úr előtt, megútálá őt szívében.

17. Mikor pedig bevitték az Úr ládáját, és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére, melyet számára Dávid felállíttatott: akkor áldozott Dávid egészen égőáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az Úr előtt.

18. Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a Seregek Urának nevében.

19. És osztogattata Dávid mind az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és asszonyoknak, mindenkinek egy-egy lepényt, egy-egy darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne mind az egész nép, kiki az ő házához.

20. Mikor pedig Dávid hazament, hogy megáldja az ő háznépét is: kijöve Mikál, a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges vala ma Izráel királya, ki az ő szolgálóinak szolgálói előtt felfosztóztott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott felfosztózni!

21. És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt, ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme legyek, igen, az Úr előtt örvendezém.

22. Sőt minél inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek a magam szemei előtt: annál dicséretreméltóbb leszek a szolgálók előtt, a kikiről te szólasz.

23. Ennekokáért Mikálnak, Saul leányának nem lőn soha gyermeke az ő halálának napjáig.

7.rész

1. Lőn pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle, és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden ellenségeitől,

2. Monda a király Nátán prófétának: Ímé lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az Istennek ládája pedig a kárpitok között van.

3. És monda Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van.

4. Azonban lőn az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondván:

5. Menj el, és mondd meg az én szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy abban lakjam?

6. Mert én nem laktam házban attól a naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyiptomból, mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és hajlékban jártam.

7. Valahol csak jártam Izráel fiai között, avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik nemzetségének, a kinek parancsoltam, hogy legeltesse az én népemet Izráelt, mondván: Miért nem építettetek nékem czédrusfából való házat?

8. Most azért ezt mondd meg az én szolgálómnak, Dávidnak: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Én hoztalak ki téged a kunyhóból, a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem felett, az Izráel felett;

9. És veled voltam mindenütt, valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet előtted; és nagy hírnevet szerzettem néked, mint a nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak.

10. Helyet is szerzek az én népemnek Izráelnek, és ott elplántálám őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem mozdíttatik, és nem fogják többé az álnokságnak fiai nyomorgatni őt, mint annakelőtte,

11. Attól a naptól fogva, hogy bírakat rendeltem az én népem az Izráel felett. Békességet szereztem tehát néked minden ellenségeidtől. És megmondotta néked az Úr, hogy házat csinál néked az Úr.

12. Mikor pedig a te napjaid betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom utánad a te magodat, mely ágyékból származik, és megerősítem az ő királyságát:

13. Az fog házat építeni az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának trónját mindörökké.

14. Én leszek néki atyja, és ő lészen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik, megfenyítem őt

emberi veszzővel és emberek fiainak büntetésével;

15. Mindazáltal irgalmasságomat nem vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit kivágék előtted.

16. És állandó leszen a te házad, és a te országod mindörökké tiéd leszen, és a te trónod erős leszen mindörökké.

17. Mind e beszéd szerint, és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.

18. Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél?

19. És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten! hanem ímé szólasz a te szolgádnak háza felől messze időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram Isten!

20. De mi szükség Dávidnak többet szólani néked, holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat?

21. A te ígéretedért, és a te jóakarated szerint cselekedted mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a te szolgádnak.

22. Ennekokáért felmagasztaltattál, Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad kívül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk a mi füleinkkel.

23. Mert melyik nép olyan, mint a te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten, hogy megváltsa magának való népül, és magának nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt, melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól és isteneiktől.

24. Mert megerősítetted magadnak a te népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál, Uram, nékik Istenök.

25. Most annakokáért, Uram Isten, a mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd be mindörökké; és cselekedjél úgy, a mint szólottál;

26. Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké, ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnek Istene, és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te előtted!

27. Mert megjelentetted a te szolgádnak fülébe, óh Seregeknek Ura és Izráelnek Istene, ezt mondván: Házat építek néked. Ezért készteté szolgádat az ő szíve, hogy ilyen könnyörgéssel könnyörödjön hozzád.

28. Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te szolgád felől),

29. Legyen a te jóakaratednek áldása a te szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké; mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.

8.rész

1. Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és megalázá őket: és elfoglala Dávid a Filiszteusok kezéből Méteg Ammát.

2. És megveré a Moábitákat is, és kötéllel méré meg őket, lefektetvén őket a földre; két kötéllel méré azokat, a kik megölelendők, és egy teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgálói lőnek.

3. Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze az Eufrátes folyó vizéig.

4. És foglyul ejtett Dávid közülök ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres lovaknak és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök.

5. Eljövének pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit.

6. És helyezze Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába; és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala.
7. És elvevé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer szolgálain valának, és bevivé azokat Jeruzsálembe.
8. Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból, Bétákhból és Berótaiból felette igen sok rezet.
9. Mikor pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid Hadadézernek minden seregeit;
10. Küldé Tói Jórámot, az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse őt, és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a Tói fia kezében aranyból, ezüsből és rézből való edények valának,
11. Melyeket Dávid király az Úrnak szentele, azzal az ezüsttel és arannyal együtt, a melyet az Úrnak szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott;
12. A Siriabeliektől, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, az Amálekítáktól és a Réhób fiától, Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából.
13. És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a Siriabelieket levette a sós völgyben, tizennyolczezeret.
14. Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok mind Dávid szolgálói lettek. És megoltalmazá az Úr Dávidot, valahová megyen vala.
15. Uralkodék azért Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az egész nép között ítéletet és igazságot.
16. Fővezére volt Joáb, Sérujának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia, emlékiró vala.
17. Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája íródeák.
18. Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok előljárója, a Dávid fiai pedig fők valának.

9.rész

1. Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy irgalmasságot cselekedjem ő vele Jonathánért?
2. Vala pedig Saul házából egy szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának, és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: Én vagyok a te szolgád.
3. Akkor monda a király: Maradt-é még valaki a Saul házanépe közül, hogy cselekedjem vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a királynak: Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára sánta.
4. Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a királynak: Ímé az Ammiel fiának, Mákirnak házában van Ló-Debárban.
5. Akkor elkülde Dávid király, és elhozatá őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debárból.
6. És mikor megérkezett Dávidhoz Méfíbóset, Jonathánnak a Saul fiának fia, arczzal leborula, és tisztességet tőn néki; és monda Dávid: Méfíbóset! ki felele: Ímhol a te szolgád.
7. Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség nélkül irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért, a te atyádért; és visszaadom néked Saulnak, a te nagyatyádnak minden majorságát, és néked mindenkor asztalomnál lesz ételed.
8. Akkor fejet hajta Méfíbóset, és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre reá tekintettél, minemű én vagyok?
9. Szólitá azután a király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te urad fiának adtam.
10. A majorságnak azért te viseljed gondját, és a te fiaid és szolgálid, és beszolgáltassad, hogy legyen

a te urad fiának kenyere, melylyel éljen. Méfíbóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és húsz szolgálja.

11. Felele Siba a királynak: Valamit az én uram, a király parancsol nékem, szolgáljának, a képen cselekeszik a te szolgálád. És Méfíbóset az én asztalomnál eszik, mint a király fiainak egyike.

12. Vala pedig Méfíbósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala; a Siba házában lakozók pedig mindnyájan Méfíbóset szolgálói valának.

13. Méfíbóset tehát Jeruzsálemben lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala; és ő mind a két lábára sánta vala.

10.rész

1. Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia.

2. És monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás fiával, miképen az ő atya is velem irgalmasságot tett; és hozzá küldé Dávid, hogy vigasztalja őt szolgálói által atya halála felől. Mikor Dávid szolgálói Ammon fiainak földére érkezének:

3. Mondának az Ammon fiainak vezérei Hánonnak, az ő uroknak: Vajjon becsüli-é Dávid ezzel előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött? Vajjon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád szolgálit, hogy a várost megszemléljék és kikémléjék és teljesen elpusztítsák.

4. Elfogató azért Hánon a Dávid szolgálit, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket.

5. A mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe küldé, (mert ezek az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király: Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik szakálotok; és úgy jőjjetek haza.

6. Látván pedig az Ammon fiai, hogy gyűlöttekké lettek Dávid előtt, követet küldének az Ammon fiai, és felfogadák Siriában a Béth-Réhóbbelieket és ugyancsak Siriában a Czóbeusokat, húszezer gyalogot, és Maakának királyát ezer emberrel, és a Többelieket, tizenkétezer embert.

7. A mint ezt Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész seregét.

8. Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok, Réhóbbeliek, Többeliek és Maaka magukban valának a mezőn.

9. Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul ellenség van ő ellene, kiválogatá az Izráel népének színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel.

10. A népnek maradékát az ő öcscsének, Abisainak vezetésére bízta, hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében.

11. És monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál, nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek.

12. Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjék úgy, a mint néki tetszik.

13. Elérkezék azért Joáb és az ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és megfutamodának ő előtte.

14. Látván pedig az Ammon fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának ők is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálembe.

15. Mikor pedig látták a Siriabeliek, hogy megverettettek az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének.

16. És elküldé Hadadézer, és elhozatá a Siriabelieket, a kik a vizen túl valának, és jövének Helámba; és Sobák, Hadadézernek fővezére volt élükön.

17. Megizenék pedig Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne a Jordánon, és juta

Hélámhoz: és sereget rendelének a Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele.

18. De a Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid a Siriabeliek közül hétszáz szekereset és negyvenezer lovagot, Sobákat is, a seregnek fővezérét megölé; és ugyanott meghala.

19. Mikor pedig látták mindazok a királyok, a kik Hadadézernek szolgálai valának, hogy az Izráel által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nekik szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijőni az Ammon fiainak segítségére.

11.rész

1. Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid Joábot és az ő szolgálait ő vele, és mind az egész Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.

2. És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából, és a királyi palota tetején sétála: látá a tetőről egy asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala.

3. És elküldé Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak leánya, a Hitteus Uriás felesége?

4. Akkor követeket küldé Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és annakutána visszaméne az ő házához.

5. És fogada méhében az asszony, és elküldvén, megizené Dávidnak ilyen szóval: Teherbe estem!

6. Akkor Dávid izene Joábnak: Küldd haza hozzám a Hitteus Uriást; és elküldé Joáb Uriást Dávidhoz.

7. Mikor pedig eljutott Uriás ő hozzá, megkérdé őt Dávid Joábnak békessége felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása felől.

8. Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király házából, a király ajándékot küldé utána.

9. Uriás azonban lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának minden szolgálival, és nem méne a maga házához.

10. És megjelenték Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házadhoz?

11. Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izráel és Júda nemzetsége sátorokban laknak, és az én uram Joáb, és az én uramnak szolgálai a nyílt mezőn táboroznak: hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen a te lelked, hogy nem mívelem azt!

12. Monda azért Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak. Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más napra kelve is.

13. Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve aludni az ő ágyára, az ő urának szolgálival együtt, de házához nem méne alá.

14. Megvirradván pedig, levelet írá Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el.

15. Írá pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, a hol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el, hogy megölettessék és meghaljon.

16. Lőn azért, hogy mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre, a hol tudja vala, hogy erős vitézek vannak.

17. Kijövéen azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgálai közül, és a Hitteus Uriás is meghala.

18. Követet küldé akkor Joáb, és megizené Dávidnak az ütközetnek egész lefolyását.

19. És megparancsolá a követnek, mondván: Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad a királynak,

20. És ha a király haragra lobbanva azt mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz harcolni? Avagy nem tudátok-e, hogy lelövődöznek a kőfalról?

21. Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubboset fiát? Nemde nem egy asszony üté-e agyon a kőfalról egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt.

22. Elméne azért a követ, és mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb.

23. És monda a követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk, és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaűztük őket a kapu bejáratáig;

24. Azonban a kőfalról lövöldözének a nyilasok a te szolgálidra, és a király szolgálói közül egyesek meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás is meghalt.

25. Monda azért Dávid a követnek: Ezt mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver úgy megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így biztasd őt.

26. Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét.

27. És mikor a gyászolásnak ideje eltelt, érette küldé Dávid és házába viteté őt és lőn néki felesége, és szüle néki egy fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Úrnak.

12.rész

1. Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala egy városban, egyik gazdag, a másik szegény.

2. A gazdagnak felette sok juhai és ökrei valának;

3. A szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis nőstény báránkjánál, a melyet vett és táplált vala, s felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan vala, mintegy leánya.

4. Mikor pedig utazó vendége érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közül hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, a ki hozzá ment vala; hanem elvevé a szegénytől az ő bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, a ki hozzá ment.

5. Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember, a ki azt cselekedte.

6. A bárányért pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte, és annak nem kedvezett.

7. És monda Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből.

8. És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam Izráelnek és Júdának házát; és ha még ez kevés volt, ezt s ezt adtam volna néked.

9. Miért vetted meg az Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos ő előtt? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig az Ammon fiainak fegyverével ölted meg.

10. Most azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel megúttáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted, hogy feleséged legyen.

11. Ezt mondja az Úr: Ímé én épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal.

12. Mert te titkon cselekedté; de én az egész Izráel előtt és napvilágnál cselekeszem azt.

13. Monda azért Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.

14. Mindazáltal, mivel alkalmat adott a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad is, a ki lett néked, bizonynyal meghal.
15. Ezekután elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak; és megbetegedék.
16. És könyörge Dávid az Istennek a gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön feküvék éjjel.
17. Felkelének azért az ő házának vénei és menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem akará, és nem is evék ő velek kenyeret.
18. Hetednapra azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid szolgálai néki megmondani, hogy meghalt a gyermek, mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt, szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy magának bajt szerezzen?
19. Látván pedig Dávid, hogy az ő szolgálai suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgálainak: Meghalt-é a gyermek? Azok mondanak: Meghalt.
20. Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába, és kérésére kenyeret vivének eleibe, és evék.
21. Akkor mondanak az ő szolgálai néki: Mi dolog ez, a mit míveltél? Míg a gyermek élt, bőjtöltél és sírtál; most pedig, hogy meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél.
22. Monda ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert ezt mondtam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és megél a gyermek.
23. De most, hogy meghalt, vajjon miért bőjtölnék? Vajjon visszahozhatom-é azzal? Én megyek ő hozzá, de ő nem jó ide vissza én hozzám.
24. És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és beméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt,
25. A mint megizente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő nevét Jedidjának, az Úrért.
26. Joáb pedig hadakozék az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a királyi várost.
27. És követeket küldé Dávidhoz Joáb ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg is vettem a városnak egyik részét, a hol a víz van.
28. Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és szállj táborba a város ellen, foglald el azt, nehogy valamiképen, ha én foglalnám el, róla neveztessek az én nevem.
29. Egybegyűjté azért Dávid mind az egész népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és elfoglálá azt.
30. És elvevé az ő királyuknak koronáját annak fejről, melynek súlya egy талант arany volt, és drága kövekkel vala rakva, és lőn a Dávid fején, és a városból felette sok zsákmányt hozott el.
31. A népet pedig, mely benne vala, kihozatá; és némelyét fűrés, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá vetteté; némelyeket mészkemenczén vitt által, és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13.rész

1. Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának igen szép huga vala, kinek neve Támár vala; és Amnon, a Dávid fia megszereté őt.
2. Igen nagy gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt lehetetlennek tűnt fel, hogy rajta valamit elkövesse.
3. Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb vala neve, Simeának, Dávid testvérének fia;

Jonadáb pedig igen eszes ember vala.

4. Ki monda néki: Mi az oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem mondhatnád-e meg nékem? És monda néki Amnon: Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem.

5. És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és tedd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt néki: Jőjjön ide, kérlek, Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő kezéből egyem.

6. Lefeküvék azért Amnon, és tetteté, mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd jőjjön ide hozzám Támár hugom, hadd csináljon előttem egy pár bélest, és hadd egyem az ő kezéből.

7. Elkülde azért Dávid a Támár házához, ezt izenvén: Eredj el mindjárt az Amnon bátyád házához, és készíts valami ennivalót néki.

8. Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik vala. És lisztet vevén, meggyúrá és bélest csinála ő előtte, és megfőzé a bélest.

9. Előhozá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjete ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindnyájan előle.

10. Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a bélest, melyet készített vala, és bevivé Amnon bátyjának az ágyasházba.

11. És eleibe vivé, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jőjj, feküdj mellém, hugom.

12. Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben, ne kövess el ilyen gyalázatot.

13. És én, ugyan hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben, mint egy bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert nem fog megtagadni engem tőled.

14. Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék.

15. És meggyűlölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lőn gyűlölete, melylyel gyűlölte őt, a szeretetnél, melylyel őt megszerette vala. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgozdra.

16. Ki felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál, a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz engem. Ő azonban nem akart reá hallgatni,

17. Hanem beszólítá szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Űzd ki őt gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána.

18. Vala pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának. Kiűzé azért őt a szolga, és bezára az ajtót utána.

19. Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka szoknyát, mely rajta volt, meghasogató, kezét pedig fejére tevén, jajgatva jár vala.

20. És monda néki a bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért hallgass most, hugom, mert atyádfia, ne bánkódjál azon felettébb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő bátyjának, Absolonnak házában.

21. Dávid király pedig hallván mindezeket, felette igen megharaguvék.

22. Nem szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót, sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Amnont, mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt.

23. És lőn két esztendő mulva, mikor Absolonnak juhait nyírták Baál-Hásorban, mely Efraimban van, meghívá Absolon mind a király fiait.

24. Beméne Absolon a királyhoz is, és monda: Ímé most nyírják a te szolgádnak juhait, azért jőjjön el kérem a király és az ő szolgálái a te szolgálóddal.

25. Mondá a király Absolonnak: Ne, fiam, ne menjünk el mindnyájan, hogy meg ne terheljünk téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni, hanem megáldá őt.

26. Mondá mégis Absolon: Ha nem, úgy jőjjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele néki a király: Miért menne el veled?

27. Mikor pedig erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és mind a király fiait.
28. Parancsola pedig Absolon az ő szolgáinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázzatok, és mikor Amnon a bortól jókedvű lesz és mondom néktek: akkor üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljétek, hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne féljétek.
29. Úgy cselekedének azért az Absolon szolgálái Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király fiai pedig mindnyájan felkelének, és ki-ki öszvérére üle, és elszaladának.
30. Mikor pedig még az útban voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök.
31. Akkor felkele a király, megszaggatá ruháit, és a földre feküvék, és az ő szolgálái mindnyájan megszaggatott ruhában állanak vala előtte.
32. Szóla pedig Jonadáb, Simeának, a Dávid testvérének fia, és monda: Ne mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette, Absolonnak mindig szájában volt ez a dolog.
33. Ne vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván, hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak Amnon halt meg egyedül.
34. Absolon pedig elmenekült. És felemelvén az őrálló az ő szemeit, látá, hogy sok ember jó az úton ő mögötte, a hegyoldalon.
35. És monda Jonadáb a királynak: Ímé jönnek a király fiai; a mint a te szolgád mondá, úgy történt.
36. És lőn, a mint megszűnt beszélni, megérkezének a király fiai, és szavokat felemelvén, sírának; és maga a király is és az ő szolgálái mindnyájan felette igen sírának.
37. Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihur fiához, Gessurnak királyához. És Dávid minden nap siratá az ő fiát.
38. Absolon pedig, minekutána elfutott és Gessurba ment, három esztendeig volt ott.
39. Dávid király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen, mert megvigasztalódott Amnon felől, hogy meghalt.

14.rész

1. Észrevévéen Joáb, Séruijának fia, hogy a királynak szíve vágyakozik Absolon után,
2. Elkülde Joáb Tékoa városába, és hozata onnét egy asszonyt, ki igen eszes vala, és monda néki: Kérlek tetessed, mintha nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába, és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint aféle asszony, ki sokáig siratta halottját.
3. És menj be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb szájába adta, hogy mit kelljen szólani.
4. Szóla azért a Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczzal a földre leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts meg, óh király!
5. És monda néki a király: Mi bajod van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert az én férjem meghalt.
6. És a te szolgálódnak két fia vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala senki, a ki őket megvédte volna, az egyik megsérté a másikat és megöle.
7. És ímé az egész háznép ellene támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add kezünkbe az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és vesszük el az örököszt is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát, a mely nékem megmaradott, hogy az én férjemnek ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén.
8. Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz, és parancsolok a te dolgod felől.
9. Felele pedig a Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de a király és az ő trónja ártatlan leszen.

10. Monda erre a király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé nem fog illetni téged.
11. Akkor ő monda: Emlékezzék meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az én fiamat ne vesszések el. Felele a király: Él az Úr, hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.
12. És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak; és ő monda: Szólj.
13. Akkor monda az asszony: Miért gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen (mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is bűnös), hogy a király azt, a kit eltaszított magától, nem hívhatja vissza?
14. Mert bizonyára meg kell halnunk, és olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén, fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában, hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem.
15. Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólnék a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek engem ettől; mindazáltal azt mondotta a te szolgálód: Mégis beszélek a királylyal, hátha megteszi a király, a mit az ő szolgálóleánya mond.
16. Igen, meghallgatja a király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt az én fiamat az Istennek örökségéből.
17. Annakfelette ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a királynak beszéde szerezzon nyugodalmat, mert mint az Istennek angyala, olyan az én uram, a király, mivelhogy meghallgatja mind a jót, mind a gonoszt. És az Úr a te Istened legyen te veled.
18. És felelvén a király, monda az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a király, kérlek!
19. És monda a király: Vajjon mindezekben nem a Joáb keze van-é veled? Felele az asszony, és monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra, sem balra nem lehet térni attól, a mit az én uram, a király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta ezt nékem, és mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak szájába.
20. Hogy a dolognak más fordulatot adjon, azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs, az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy mindent észrevegyn, a mi a földön van.
21. Akkor monda a király Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd haza az én fiamat, Absolont.
22. És a földre arcczal leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király, a te szolgád, hogy van valami becsületedem előtted; mert az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király.
23. Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza hozá Absolont Jeruzsálembe.
24. És monda a király: Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa. Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orcáját nem láthatá.
25. Nem vala pedig az egész Izráelben olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba nem vala.
26. És mikor a fejét megnyiratja (mert minden esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna, azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz siklust a királyi mérték szerint.
27. Lőn pedig Absolonnak három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez igen szép termetű asszony vala.
28. Két esztendőt töltött immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét még nem látta.
29. Elküldé azért Absolon Joábhhoz, hogy őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és elküldé másodszer is, de ő még sem akart elmenni.
30. Monda azért az ő szolgálóinak: Nézzétek, a Joáb gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája: menjetek el, és gyújtsátok fel tűzzel; és meggyújták az Absolon szolgálói a gazdaságot tűzzel.
31. Felkele azért Joáb, és méne Absolonhoz az ő házába, és monda néki: Mi az oka, hogy a te

szolgáid az én gazdaságomat felgyújtották tűzzel?

32. Felele Absolon Joábnak: Azért mert hozzád küldöttem ily szóval, hogy ide jőjj, hogy a királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad néki: Mi szükség volt hazajönöm Gessurból? Jobb volna most is nékem ott lennem. Most azért szeretném a király arcát látni; ha van bennem álnokság, ölessen meg engem.

33. Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És akkor hivatá a király Absolont, és elméne a királyhoz, és fejet hajtván a király előtt, arczczal a földre borula. És megcsókolá a király Absolont.

15.rész

1. Lőn pedig annakutána, szerze magának Absolon szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte szaladjanak.

2. És reggelenként felkelvén Absolon, megállá az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólíta Absolon, és megkérde: Micsoda városból való vagy te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetségéből való a te szolgád;

3. Monda néki Absolon: Ímé a te beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, a ki téged meghallgatna a királynál.

4. Mondja vala ismét Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélobíróvá e földön, és én hozzám jőne minden ember, a kinek valami ügye és pere volna, igazat tennék néki.

5. Mikor pedig valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét nyujtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt.

6. És e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala.

7. Lőn pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak;

8. Mert fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely Síríában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel engem az Úr Jeruzsálembé, az Úrnak szolgállok.

9. Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén, elméne Hebronba.

10. Hírnököket küldé pedig Absolon Izráelnek minden nemzetségéhez, hogy megmondják: Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon uralkodik Hebronban.

11. És Absolonnal együtt kétszáz férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik jóhiszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról.

12. És elküldvén Absolon, hivatá a Gilóból való Akhitófelt is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az áldozatot végezte. És igen nagy lőn az összeesküvés, és a nép gyülekezik és szaporodék Absolon mellett.

13. És követ méne Dávidhoz ilyen izennel: Az Izráel népének szíve Absolon felé hajlik.

14. Akkor monda Dávid minden szolgálainak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljete fel, és fussunk el, mert itt nincsen számunkra menekülés Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével.

15. Mondának pedig a király szolgálai a királynak: Minden úgy legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak, ímé itt vannak a te szolgálid.

16. Kiméne azért a király és egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz ágyasát, hogy őrizzék a házat.

17. És kimenvén a király és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszélső háznál.

18. És minden szolgálai ő mellé menének; és a Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az a hatszáz férfi, kik vele jövének Gáthból, elvonulának a király előtt.

19. Monda pedig a király a Gitteus Ittainak: Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a

királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel szülő helyedre.

20. Csak tegnap jöttél, és már ma zaklassalak téged, hogy velünk jőjj? Én megyek oda, a hova mehetek; te pedig térj vissza, és vidd vissza testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled.

21. És felele Ittai a királynak, mondván: Él az Úr és él az én uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király, mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is.

22. Monda azért Dávid Ittainak: Ám jőjj el és menjünk el. És elméne a Gitteus Ittai és az ő emberei együtt, még a kicsinyek is, valakik vele valának.

23. És az egész föld népe nagy jajgatással sír vala, mikor az egész nép elméne. A király azért általméne a Kedron patakán, és a nép mind átméne az útra, a puszta felé.

24. És ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten szövetségének ládáját hordozzák vala; és letevék az Isten ládáját. Azonközben Abjátár is felméne, míg a nép a városból mind kitakarodék.

25. És monda a király Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba, ha én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz, megmutatja nékem azt, és az ő sátorát.

26. Ha pedig azt mondja: Nem gyönyörködöm benned: Ímhol vagyok, cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik.

27. Monda annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta vagy-é te? Azért menj haza békességben a városba, Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két fiatok, veletek együtt.

28. Lássátok, ímé én itt időzöm, ennek a pusztának sík mezején, míg tőletek hír jó, és nékem izentek.

29. Visszavivék azért Sádók és Abjátár Jeruzsálemben az Isten ládáját, és otthon maradának.

30. Dávid pedig felméne az olajfáknak hegyén, mentében sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment, és az egész nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben sírának.

31. Megizenék azonközben Dávidnak, hogy Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel tanácsát.

32. És a mint feljuta Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszagatá és földet hinté fejére.

33. És monda néki Dávid: Ha eljössz velem, terhemre leszel nékem;

34. De ha a városba visszatérsz, és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh király; ennekelőtte a te atyád szolgálja voltam, most immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnek ellenem való tanácsát.

35. És ímé veled lesznek ott Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit hallándasz a király házából, mondj meg a papoknak, Sádóknak és Abjátárnak.

36. Ímé ott van velök az ő két fiok is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az Abjátár fia, kik által nékem mindjárt megizenhetitek, valamit hallotok.

37. Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálemben.

16.rész

1. Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a hegy tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgálja, két megnyergelt számmal, melyeken kétszáz kenyér és száz kötés aszúszőlő és száz csomó füge és egy tömlő bor vala.

2. És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel? Felele Siba: A szamarak a király háznépéé legyenek, hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad a pusztában.

3. És monda a király: Hol van most a te uradnak fia? Felele Siba a királynak: Ímé Jeruzsálemben marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel háznépe az én atyámnak országát.

4. És monda a király Sibának: Ímé minden tied legyen, valamije volt Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat; vajha kegyelmet találnék előtted, óh uram király!
5. Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve Sémei vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala őket.
6. És közel hajigálá Dávidot és Dávid királynak minden szolgálit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának.
7. És így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj te vérszopó és istentelen ember!
8. Megfizet most az Úr néked Saul egész házanépének véréért, a ki helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy, mert vérszopó ember vagy!
9. Monda pedig Abisai, Sérujának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek és fejét veszem.
10. Monda pedig a király: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki mondhatja néki: Miért míveled ezt?
11. És monda Dávid Abisainak és minden szolgálinak: Íme az én fiam, ki az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet: hogyan cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta néki.
12. Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.
13. És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port hány vala.
14. Eljuta annakutána a király és az egész nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék.
15. Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai, bemenének Jeruzsálembe, és Akhitófel is ő vele.
16. Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja bement Absolnonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a király, éljen a király!
17. És monda Absolon Khúsainak: Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el barátoddal?
18. Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden fiai: azé leszek és azzal maradok.
19. Azután ugyan kinek szolgálnék örömeztőbb, mint az én barátom fiának? A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek te hozzád is.
20. Monda pedig Absolon Akhitófelnek: Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk?
21. Felele Akhitófel Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérti az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tetted magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak kezeik, a kik melletted vannak.
22. Sátort vonának azért Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyjának ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára.
23. És Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetett abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna; olyan volt Akhitófelnek minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17.rész

1. Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek, és üldözzem Dávidot ez éjjel.
2. És megtámadom őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt magát megölöm.
3. És visszavezetem te hozzád az egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a férfiútól függ, a

kit te üldözöl; és akkor az egész nép békeességben lesz.

4. Igen tetszék e beszéd Absolonnak és Izráel minden véneinek.

5. És monda Absolon: Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk meg, mit szól ő is.

6. És mikor megérkezék Khúsai Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel ilyen tanácsot ad, megfogadjuk-e az ő szavát, vagy ne? Szólj hozzá.

7. Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott.

8. És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn. Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem alszik a néppel együtt.

9. Ilyenkor ő valami barlangban lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy mindjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absolon népe.

10. És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan, mint az oroszlánnak szíve, igen megrémül; mert az egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz, és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek.

11. Én azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint a tenger partján való fővény; és magad is menj el a hadba.

12. Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen, a hol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele vannak, egy se maradjon meg.

13. Ha pedig városba szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak egy kövecskét se találjanak ott.

14. És monda Absolon és Izráelnek minden férfija: Jobb az Arkeabeli Khúsainak tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsolta vala pedig, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra.

15. Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak és Izráel véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam.

16. Azért sietve küldjétek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a király és az egész nép, mely vele van.

17. Jonathán pedig és Akhimás a Rógel forrásánál állanak vala, a hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik, és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a városba.

18. Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda szállának alá.

19. Az asszony pedig egy terítőt vőn és beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és nem vevék észre.

20. Menének pedig az Absolon szolgáljai az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának a patakon. És keresék őket, de mivel nem találták, visszatérének Jeruzsálembe.

21. Mikor pedig elmentek, kijövének a kútból, és elmenvén, megmondák ezeket Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljete fel és menjetek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot adott ti ellenetek Akhitófel.

22. Felkele azért Dávid és mind a vele való nép, és általkelének a Jordánon, míg megvirrada; egy sem hiányzék, a ki által nem ment volna a Jordánon.

23. Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfojtá magát, és meghala; és eltemetteté az ő atyjának sírjába.

24. És midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a Jordánon, ő és Izráelnek férfiai

mindnyájan ő vele.

25. És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz, a Náhás leányához, ki Sérújának, a Joáb anyjának nővére vala.

26. És tábort jára Izráel és Absolon a Gileád földén.

27. Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak fia, és a Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir, és a Gileád tartományában, Rógelimba lakozó Barzillai.

28. Ágyneműt, medenczéket és cserépedényeket, búzát, árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát,

29. Mézet, vajot, juhot, ünősajtokat hozának Dávidnak és az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolják vala magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

18,rész

1. Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele vala, s ezredeseket és századosokat rendele föléljök.

2. És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb keze alatt, és harmadrészét Sérúja fiának, Abisainak, Joáb atyjafiának keze alatt, harmadrészét pedig bízá a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király: Bizony én magam is elmegyek veletek.

3. De a nép monda: Ne jőjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is, velünk nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is, velünk semmit sem gondolnak; de te teszesz anynyit, mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy nekünk segítségül.

4. Monda azért nékik a király: A mi néktek jónak tetszik, én azt mívelem. Megállá azért a király a kapuban, és az egész sereg megy vala ki százanként és ezerenként.

5. Parancsola pedig a király Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal, Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik vezérnek parancsola Absolon felől.

6. Kiméne azért a nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az Efraim erdejénél.

7. És megvereték ott az Izráel népe a Dávid szolgálái által, és nagy veszteség volt ott azon a napon, mintegy húszezer emberé.

8. És kiterjedt a harcz az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon.

9. És találkozáék Absolon Dávid szolgáláival; Absolon pedig egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy cserfák sűrű ágai alá, hol fennakadt fejénél fogva egy cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig elszaladt alóla.

10. Kit mikor egy ember meglátott, hírül adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy cserfán függeni.

11. Monda pedig Joáb az embernek, a ki megmondotta vala néki: Ímé láttad, és miért nem ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és egy övvel.

12. Monda az ember Joábnak: Ha mindjárt ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméljétek, bárki legyen, az ifjút, Absolont.

13. Vagy ha orozva törtem volna életére - mivel a király előtt semmi sem marad titokban - magad is ellenem támadtál volna.

14. Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni; és vőn három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé, minthogy még élt a cserfán.
15. Körülfogák akkor a Joáb fegyverhordozó szolgálái tízen, és általverék Absolont, és megölik őt.
16. Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és megtére a nép Izráelnek úzéséből, mert kimélni akará Joáb a népet.
17. Absolont pedig felvevék, és veték őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás követ hányának reá. És az egész Izráel elmeneküle, kiki az ő sátorába.
18. Absolon pedig vett és még életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé; és az Absolon oszlopának hívatatik mind e mai napig.
19. Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és megmondom a királynak, hogy megszabadította őt az Úr az ő ellenségeinek kezéből.
20. És monda néki Joáb: Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mondd meg a hírt, ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt.
21. Monda azonközben Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi Joáb előtt, és elszaladt.
22. És szóla ismét Akhimás, Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál fiam; nem néked való ez a hírmondás?!
23. Bármint legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki: Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton, és megelőzé Kúsit.
24. Dávid pedig ül vala a két kapu között, és az őrálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra, és felemelvén szeméit, látá, hogy egy ember igen fut egyedül.
25. Kiálta azért az őrálló, és megmondá a királynak, és monda a király: Ha egyedül jó, hír van az ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve.
26. Látá pedig az őrálló, hogy másik ember is fut, és lekiálta az őrálló a kapunállónak, mondván: Ímé más ember is fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó.
27. Monda ismét az őrálló: A mint látom, az elsőnek olyan a futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a király: Jó ember az, és jó hírrel jó.
28. Kiáltván azért Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá magát arczzal a földre a király előtt, és monda: Áldott az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen.
29. Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a király szolgálját és a te szolgálodat; de nem tudom, mi történt.
30. És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott; félreméne azért, és megállá ott.
31. E közben Kúsi is megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak, az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt.
32. Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele Kúsi: Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak, mint a te fiad.
33. És megháborodék a király, és felméne a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted, Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!

19.rész

1. És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont.
2. És gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész népre nézve, mert a nép azon a napon

hallja vala, hogy beszélnek: Így bánkódik a király az ő fián.

3. És belopózkodék a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint lopózkodni szokott a nép, mely szegényli magát, hogy a harczból elmenekült.

4. A király pedig eltakarván orcáját, fenszóval kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon! Absolon, édes fiam! szerelmes fiam!

5. Akkor méne Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítetted e mai napon minden te szolgálidnak orcáját, kik e mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit, és ágyasidnak lelkeit;

6. Szeretvén azokat, a kik téged gyűlölnék és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek; mert kijelentetted ma, hogy előtted a vezérek és szolgák mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élne Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma, jobbnak tetszenék néked.

7. Azért most kelj fel, menj ki, és szólj kedvök szerint a te szolgálidnak; mert esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely veled történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig.

8. Felkele azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az egész népnek, mondván: Ímé a király a kapuban ül. Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak. Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába.

9. Mind az egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek mindenik nemzetségében, kik ezt mondják vala: A király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg; és most Absolon elől elmenekült az országból.

10. Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban. Mit késtek azért hazahozni a királyt?

11. Dávid király pedig elkülde Sádók és Abjátár papokhoz, mondván: Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka, hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában? Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak házába.

12. Én atyámfiai vagytok, én csontom és én testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak hazahozásában?

13. És Amasának azt mondjátok: Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha nem leszel a sereg fővezére minden időben én előttem Joáb helyett.

14. És megnyeré Júda minden emberének szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jöjj haza mind te, mind a te szolgálid.

15. Hazatére azért a király; és a mint a Jordánhoz érkezék, Júda férfiai Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és általvigyék a királyt a Jordánon.

16. Siete pedig Sémei is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a Júda nemzetségével eleibe méne Dávid királynak.

17. És ezer ember vala ő vele Benjámín nemzetségéből, és Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgálja is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt.

18. Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment.

19. És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgálád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király;

20. Mert elismeri a te szolgálád, hogy én vétkeztem, és ímé az egész József nemzetsége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek.

21. És felele Abisai, Sérújának fia és monda: Nem öld-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen?

22. Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérújának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan Izráel királya.

23. És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvék néki a király.
24. Méfíbóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, mindama napig, a melyen békességgel haza jöve.
25. És lőn, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfíbóset?
26. És ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert sánta a te szolgád.
27. És rágalmazott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik!
28. Mert jóllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezéd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még a király előtt?
29. Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jószágon.
30. És monda Méfíbóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességben haza jöhet.
31. A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylyal a Jordánon, kísérvén őt a Jordánon.
32. Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendő, és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala.
33. Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben.
34. Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felmehetnék a királylyal Jeruzsálembe?
35. Nyolczvan esztendő vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak?
36. Egy kevés ideig óhajtana a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat?
37. Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylyal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik.
38. És monda a király: Jőjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kívánsz, megcselekszem veled.
39. Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére.
40. Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele.
41. És ímé, Izráelnek minden férfiai eljövének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetsége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben?
42. Felelének pedig mindnyájan a Júda férfiai az Izráel férfainak: Azért, mert a király közelebb áll hozzám; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy megajándékozott-é valami ajándékkal?
43. Felevén pedig az Izráel férfiai a Júda férfainak, mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van feletted. Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat? De mindazáltal erősebb lőn a Júda férfainak szava, az Izráel férfainak szavánál.

20.rész

1. Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nemzetségéből való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nekünk semmi közünk Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába.

2. Eltávozék azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetségéből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemig.

3. Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyasát, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájuk be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak napjáig, özvegységben élvén.

4. Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetségét három nap alatt, és magad is itt légy jelen.

5. Elméne azért Amasa, hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a hogy a király meghagyta vala néki.

6. Monda akkor Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekeszik velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad mellé a te uradnak szolgálait, és kergesd meg őt, nehogy erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön előlünk.

7. Kimenének azért ő utána a Joáb emberei, és a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindnyájan, és kimenének Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát.

8. Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak, mely Gibeonnál van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övedzett fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor Joáb ment, leesék.

9. És monda Joáb Amasának: Egészségben vagy-é atyámfia? És Joáb megfogá jobbkezevel az Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni.

10. Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb kezében vala, és általuté őt az ötödik oldalborda alatt, és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté által, mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia, üldözik azután Sébát, a Bikri fiát.

11. Megállá pedig az Amasa teste felett Joábnak egy szolgálja, és monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak javát kívánja, Joáb után siessen.

12. Amasa pedig fetreng vala a vérben az útnak közepén; látván pedig egy ember, hogy ott mindenki megállá, kivoná Amasát az útról a mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel látta, hogy valaki csak arra ment, mind megállott.

13. Minekutána pedig kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala, hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát.

14. És általméne Séba Izráelnek minden nemzetségein, Abelán és Béth-Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlvén, követik vala őt.

15. És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-Maaka városában, és nagy töltést emelének a város ellen, mely a kőfallal egyenlő volt; és az egész nép, mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kőfalat,

16. Akkor kiálta egy eszes asszony a városból: Halljátok meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak: Jőjj ide hozzám, valamit mondok néked!

17. Ki mikor hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb? Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom.

18. Akkor monda az asszony: Korábban azt szokták mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek.

19. Én Izráel békeszerető hívei közül való vagyok, te pedig el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért akarod elnyelni az Úrnak örökségét?

20. Akkor felele Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem, hogy elnyeljem és elveszessem!

21. Nem úgy van a dolog, hanem egy ember az Efraim hegységéből való, a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd kivetjük a kőfalon a fejét néked.

22. Elméne azért az asszony nagy eszesen az egész községhez, és elvágatá Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálembe, a királyhoz.

23. Joáb pedig Izráel egész serege felett való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és Peleteusok vezére vala.

24. Adorám pedig adószedő, és Jósafát, Ahiludnak fia, emlékiró vala.

25. Séja íródeák, Sádók pedig és Abjátár papok valának.

26. A Jairból való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21.rész

1. Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három egész esztendeig egymás után, és megkeresé e miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a Gibeonitákat.

2. Hivatá azért a király a Gibeonitákat és szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala; Saul mindazáltal alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az Izráel és Júda nemzetsége iránti buzgalmából).

3. És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem veletek, és mivel szerezzek engesztelést, hogy áldjátok az Úrnak örökségét?

4. Felelének néki a Gibeoniták: Nincsen nekünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál és az ő házánál, és nem kell mi nekünk, hogy valaki megölettessék Izráelben. És monda: Valamit mondotok, megcselekszem veletek.

5. Akkor mondának a királynak: Annak az embernek a házából, a ki megemésztett minket, és a ki ellenünk gonoszt gondola, hogy megsemmisíttessünk, és meg ne maradassunk Izráel egész határában;

6. Adj nekünk hét embert az ő maradékai közül, a kiket felakaszszunk az Úr előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És monda a király: Én átadom.

7. És kedveze a király Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr nevére tett esküvésért, mely közöttök tétetett, Dávid és Jonathán között, a Saul fia között.

8. De elvevé a király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának, Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek, a Méholátból valónak.

9. És adá azokat a Gibeoniták kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt. Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg.

10. Vőn pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és kiteríté azt magának a kősziklán az aratás kezdetétől fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a mezei vadakat éjszaka.

11. És megmondák Dávidnak, a mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett.

12. Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán tetemeit a Jábes-Gileádbeliektől, kik ellopták vala azokat a Bethsánnak utcájáról, a hol őket a Filiszteusok felakasztották vala, mikor a Filiszteusok

megverték Sault a Gilboa hegyén.

13. És elhozták onnét Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak tetemeit is, a kik felakasztattak.

14. És eltemeték Saulnak és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin földében, Sélában, az ő atyjának, Kisnek sírboltjában; és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt.

15. Ezután ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és elméne Dávid az ő szolgálival együtt, és harcolának a Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfárada.

16. Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradványából való vala (kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot;

17. De Abisai, Sérujának fia segített néki és általüté a Filiszteust és megöle. Akkor esküvéssel fogadák néki a Dávid szolgálai, ezt mondván: Soha többé velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét el ne oltsd.

18. Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor megöle Sáfot, ki az óriások maradványai közül való vala.

19. Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megöle a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a szövőknek zugolyfája.

20. Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnégy, és ez is óriástól származott vala.

21. És szidalmazá Izráelt, de megöle Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia.

22. Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind Dávid keze által és az ő szolgálinak kezeik által estek el.

22.rész

1. Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből.

2. És monda: Az Úr az én kősziklám és kőváram, és szabadítóm nékem.

3. Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én. Paizsom nékem ő s idvességemnek szarva, erősségem és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az erőszakosságtól.

4. Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretreméltó; És megszabadulok ellenségeimtől.

5. Mert halál hullámai vettek engem körül, Az istentelenség árjai rettentettek engem;

6. A pokol kötelei vettek körül, S a halál tőrei estek reám.

7. Szükségemben az Urat hívtam, S az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről szavamat, S kiáltásom eljutott füleibe.

8. Akkor rengett és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak, És megrendülének, mert haragudott Ő.

9. Füst szállt fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószén gerjedt belőle.

10. Lehajtá az eget és leszállt, És homály volt lábai alatt.

11. A Khérubon ment és röpült, És a szelek szárnyain tünt fel.

12. Sötétségből maga körül sátrakat emelt, Esőhullást, sűrű felhőket.

13. Az előtte levő fényességből Izzó szenek gerjedének.

14. És döngött az égből az Úr, És a Magasságos hangot adott.

15. Ellövé nyilait és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte azokat.

16. És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől, Orra leheletének fúvásától.

17. Lenyúlt a magasságból és felvett engem, S a mélységes vizekből kihúzott engem.
18. Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem; Gyűlölőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam.
19. Reámtörtek nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm volt nékem.
20. Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadott, mert jóakaróm nékem.
21. Az Úr megfizetett nékem igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint fizetett meg nékem.
22. Mert megőriztem az Úrnak utait, S gonoszul nem szakadtam el Istenemtől.
23. Mert ítéletei mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el.
24. Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól.
25. Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint, Szemei előtt való tisztaságom szerint.
26. Az irgalmashoz irgalmas vagy, A tökéletes vitézhez tökéletes vagy.
27. A tisztához tiszta vagy, A visszához pedig visszás.
28. Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig megalázod a felfuvalkodottakat.
29. Mert te vagy az én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágosítja az én sötétségemet.
30. Mert veled harczy seregen is átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom.
31. Az Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak.
32. Mert kicsoda volna Isten az Úron kívül? S kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kívül?
33. Isten az én erős kőváram, Ki vezérli az igaznak útját.
34. Lábaik olyanná teszi, mint a szarvasé, S magas helyekre állít engem.
35. Kezeimet harczra tanítja, Hogy az érczív karjaim által török el.
36. Idvességednek paizsát adtad nékem, S kegyelmed nagygyá tett engem.
37. Lépéseimet kiszélesítetted alattam. És bokáim meg nem tántorodtak.
38. Üldözöm ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza, míg meg nem semmisítem őket.
39. Megsemmisítem, eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaik alatt hullanak el.
40. Mert te erővel öveztél fel engem a harczra, Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak.
41. Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítottak nékem, Gyűlölőim, a kiket elpusztítottam én,
42. Felnéztek, de nem volt, ki megszabadítsa, Az Úrhoz, de nem felelt nékik.
43. Szétmorzsolom őket, mint a föld porát, Összezúgom, mint az utca sarát, széttaposom őket.
44. Megmentettél népemnek pártoskodásaitól, Népeknek fejéül tartasz fenn engemet, Oly nép szolgál nékem, melyet nem ismertem.
45. Idegen fiak hizelkednek nékem, S egy hallásra engedelmeskednek,
46. Idegen fiak elcsüggednek, S váraikból reszketve jönnek elő.
47. Él az Úr és áldott az én kősziklám. Magasztaltassék az Isten, idvességem kősziklája.
48. Isten az, ki bosszút áll értem, S alám hajtja a népeket.
49. Ki megment engem ellenségeimtől, Te magasztalsz fel engem az ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől megszabadítasz engem.
50. Dicsérlek azért téged, Uram, a pogányok között, S nevednek dicséretet éneklek.
51. Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával mindörökké!

23.rész

1. Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, a ki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvencze.
2. Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által.
3. Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondá nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett, a ki Isten félelmével uralkodik:

4. Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsugártól, esőtől sarjadzik a fű a földből.

5. Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel ellátva és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é?

6. De az istentelenek mindnyájan olyanok, mint a kitépett tövis, melyhez kézzel nem nyúlnak;

7. Hanem a ki hozzá akar nyúlni is, fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen tűzzel égettessék meg.

8. Ezek pedig a Dávid erős vitézeinek nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a ki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben nyolcyszázat sebesített meg.

9. Ő utána volt Eleázár, Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harcra, és az Izráeliták megfutamodtak volt.

10. Ő megállván, vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt, és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére ő utána, de csak a fosztogatásra.

11. Ő utána volt Samma, a Harárból való Agének fia. És összegyűlének a Filiszteusok egy seregbe ott, a hol egy darab szántóföld volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok elől:

12. Akkor ő megállta annak a darab földnek közepén, és megoltalmazá azt, és megveré a Filiszteusokat, és az Úr nagy szabadítást szerze.

13. A harmincz vezér közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok táborban valának a Réfaim völgyében.

14. Dávid akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig Bethlehemnél.

15. Vízet kívánt vala pedig Dávid, és monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van?

16. Akkor a három vitéz keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van, és elhozván, vivék Dávidnak. Ő azonban nem akará meginni, hanem kiönté azt az Úrnak.

17. És monda: Távol legyen tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az embereknek vérét igyam-é meg, kik életöket halálra adva mentek el a vízért? És nem akará azt meginni. Ezt mívelte a három hős.

18. Továbbá Abisai, Joábnak atyjafia, Sérujának fia, a ki e háromnak feje volt, a ki háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megöle azokat; és néki nagy híre vala a három között.

19. A három között bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindazáltal ama hárommal nem ért fel.

20. Benája is, Jójadának fia, vitéz ember, nagytehetségű, a ki Kabséelből való vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővitézét. Ugyanő elmenvén, az oroszlánt is megöle a veremben, télen.

21. Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes embert. Az égyiptomi kezében dárda vala, és ő csak egy pálczával méne reá; és kivevé az égyiptomi kezéből a dárdát, és megöle őt a maga dárdájával.

22. Ezeket cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala a három erős vitéz között.

23. Híres volt ő a harmincz között, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között.

24. Asáel is, Joáb atyjafia, e harmincz közül való, kik ezek: Elkhanán, a bethlehemi Dódónak fia.

25. Haród városbeli Samma; azon Haródból való Elika.

26. Héles, Páltiból való; Híra, a Thékoából való Ikkes fia.

27. Abiézer, Anathóthból; Mébunnai, Húsáthból való.

28. Sálmon, Ahóhitból való; Maharai, Nétofáthból.

29. Héleb, Bahanának fia, Nétofátból való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin fiaié.
30. Benája, Piráthonból való; Hiddai, a patak mellett való Gáhasbéli.
31. Abiálbon, Árbátból való; Azmávet, Bárhumból való.
32. Eljágha, Sahalbomból való; Jásen fia, Jonathán.
33. Samma, Harárból való; Ahiám, Arárból való Sarárnak fia.
34. Elifélet, Ahásbainak fia, Maakátból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia.
35. Hesrai, Kármelből való; Paharai, Arbiből való.
36. Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból való.
37. Sélek, Ammonita; Naharai, Beerótból való, Joábnak, a Séruja fiának fegyverhordozója.
38. Ira, Jithriből való; Gáreb, Jithriből való.
39. Hitteus Uriás. Mindössze harminczeten.

24.rész

1. Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felerlérle Dávidot ő ellenek, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát.
2. Monda azért Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el, járd be Izráelnek minden nemzetségeit, Dántól fogva Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a népnek számát.
3. És monda Joáb a királynak: Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit, mint a mennyi most van, és lássák azt az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király?
4. Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt.
5. És általkelének a Jordánon és tábort járanak Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében, és Jáser mellett.
6. Azután menének Gileádba, és a Hodsi alföldre. Innét menének a Dán Jáán mellé, és Sídon környékére.
7. Ezután menének a Tírus erős városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak minden városaiba. Innét menének a Júdának dél felől való részére, Beersebába.
8. És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilencz hónap és húsz nap mulva.
9. És beadá Joáb a megszámlált népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetségében ötszázezer férfiú vala.
10. Minekutána pedig Dávid a népet megszámlálta, megsebhédék az ő szíve, és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgáltnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem!
11. És mikor felkelt reggel Dávid, szóla az Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt mondván:
12. Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled.
13. Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek annak, a ki engem elküldött.
14. És monda Dávid Gádnak: Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe.

15. Bocsáta annakokáért az Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig, és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig, hetvenezer férfiak.

16. És mikor felemelte kezét az angyal Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megelégedé az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett.

17. És szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezéd ellenem és az én atyámnak háznépe ellen.

18. Méne azért Gád Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj el, és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának szérűjén.

19. És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint, a mint az Úr megparancsolta vala.

20. És feltekintvén Arauna, látá, hogy a király az ő szolgálival ő hozzá megy; és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt, arczzal a föld felé.

21. És monda Arauna: Mi az oka, hogy az én uram, a király az ő szolgájához jó? Felele Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szérút, és oltárt építsek ezen az Úrnak, hogy megszűnjék a csapás a nép között.

22. Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök szerszámai pedig fa helyett;

23. Arauna mindezt, óh király, a királynak adja. És monda Arauna a királynak: A te Urad Istened engeszteltessék meg általad.

24. Monda pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé azért Dávid azt a szérút és az ökröket ötven ezüst sikluson.

25. És oltárt építe ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és megszűnék a csapás Izráelben.